Mette og Modis store ambitioner – men hvad nu?

KRONIK

Indien og Danmark er et perfekt match. Men hvis partnerskabet skal fungere, skal vi snart have åbnet dørene for danske virksomheder

PR-foto

Søren Holm Johansen,
formand, Indian Danish Chamber of Commerce

Statsminister Mette Frederiksen (S) vendte sidste uge hjem fra et tre dage langt officielt besøg i Indien. Med i bagagen var et kommuniké aftalt med PM Narendra Modi om udmøntningen af det dansk-indiske grønne strategiske partnerskab, som netop kan fejre sit etårs fødselsdag. Dette giver anledning til at gøre status og stille spørgsmålet: Hvordan kommer vi nu videre og ikke mindst, hvordan får vi de danske virksomheder i spil?

Det var en tydelig stolt Mette Frederiksen, der på et virtuelt møde med premierminister Modi i september 2020 underskrev det grønne strategiske partnerskab. Og det var rigtignok et historisk øjeblik. Vi er mange, der tydeligt husker den lange periode, hvor Danmark bestemt ikke var Indiens foretrukne noget-som-helst. Partnerskabet signalerede endegyldigt et brud med mange års diplomatisk krise, som satte sine spor på dansk erhvervsliv i Indien.

Partnerskabet har til gengæld ført til en række højtstående besøg på relativ kort tid. Bare i september måned var klimaminister Dan Jørgensen (S) i Indien, og Indiens udenrigsminister Jaishankar i Danmark. Nu, blot en måned efter, vender statsminister Mette Frederiksen hjem fra et på mange måder spektakulært officielt besøg i Indien. Fælles for besøgene er stor gensidig velvilje på minister- og embedsmandsniveau, men fortsat en ret beskeden inddragelse af erhvervslivet, herunder erhvervsorganisationerne.

Et perfekt match?

Umiddelbart er Indien og Danmark et perfekt match. Inderne er udfordret på områder, hvor danske virksomheder er verdensførende, især inden for vand, energi, fødevareproduktion og affaldshåndtering. Men disse forhold var også gældende, før partnerskabet blev indgået, og formålet må derfor være at åbne dørene for danske virksomheder.

Hverken partnerskabets eller Indiens ambitioner for den grønne omstilling vil skabe resultater for dansk erhvervsliv, hvis der ikke medfølger finansiering, der gør dansk viden og teknologi lønsom. Et godt eksempel er ambitionerne omkring offshorevind, som er absolut nødvendigt, for at Indien kan nå deres 2030-mål om at etablere 30 GW offshorevind. Dette er et ambitiøst mål, fordi inderne ikke foreløbigt ser ud til at ville betale mere pr. kWh, end de gør for solenergi – og alene dét gør det umuligt at få offshorevind startet op på fuldt kommercielle vilkår.

Danmark har startet et grønt strategiske partnerskab med Indien – me

n nu skal erhvervslivet med. Arkivfoto: Mads Claus Rasmussen/Ritzau Scanpix

En lignende situation udspiller sig i og omkring affaldshåndteringen i Indien, som er udfordret af stigende urbanisering og øget forbrug. På trods af indiske ambitioner om en "waste to energy"-tilgang, bliver kommercielle projekter umuliggjort af en manglende vilje til at betale mere for moderne affaldshåndtering.

Indien er samtidig udfordret af mangel på vandressourcer og forurening af floder og grundvand samt et meget stort spild i forsyningen. På trods af store ambitioner fra indisk side – herunder at skaffe rent drikkevand til alle indbyggere døgnet rundt – har partnerskabet endnu ikke kastet meget konkret af sig. Her opleves nemlig også en modvillighed mod at betale for danske løsninger, ligesom udbudsprocesserne ofte er uigennemskuelige. En løsning herpå kunne være konsortiedannelser mellem danske producenter og rådgivere, dansk finansiering, såsom EKF, og større indiske partnere, som eksempelvis L & T eller Tata – der begge har størrelse og erfaring i at påtage sig store offentlige udbud. Det vil skabe gennemsigtighed i kontrakterne mellem den indiske hovedentreprenør og de danske underleverandører – og samtidig sikre en fair pris for dansk kvalitet og en forståelse for bæredygtige elementer såsom "total cost of ownership".

Fokus på finansiering

I virkeligheden ønsker Indien ikke kommercielle investeringer fra dansk side – men vil have frie økonomiske midler, bistand om man vil, som de blev lovet under COP 9 for snart 12 år siden.

Samtidig er danske klimaløsninger i høj efterspørgsel i USA, Europa og Asien, hvor markederne er modnet til et kommercielt niveau, og hvor der også fortsat gives driftsstøtte i et vist omfang til bl.a. offshore vindprojekter.

Derfor er IDCC's opfordring til statsministeren: Vi må og skal have fundet løsninger på finansiering af grønne projekter i Indien – i hvert fald i en opstartsperiode, som vi også har haft i Danmark. Ikke kun for de danske virksomheders skyld, men, endnu vigtigere, for klimaets skyld. Implementering af danske klimaløsninger batter bare mere i Indien, end de gør i Danmark, og inderne forventer at Danmark bidrager til finansiering af de første projekter – og dermed får vi demonstreret danske skills i den indiske skala-kontekst.